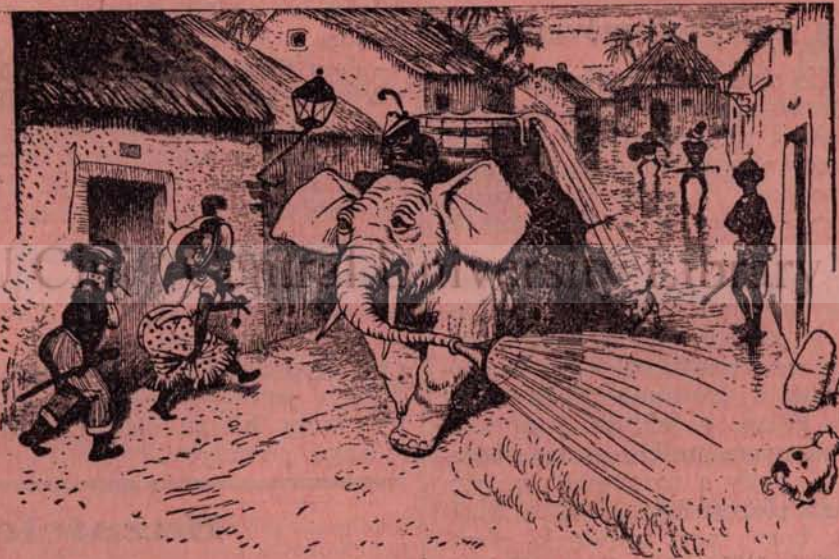

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKCLAP

A célszerű öntözés.

Már ezután Abessziniában nem okoz gondot a nyári hőség és a por. Célszerűen oldják meg az utcai öntözés dolgát — úgy, amint ezt képünk is mutatja.

1936. JULIUS

1—10.

IV. ÉVFOLYAM

19—20. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON I 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Julius.

Napsúgaras Julius —
Könyv, ceruza, papír: huss!
Gabi, Gizus, Gerőke,
Gyerünk ki az erdőbe!
Vár a mező, vár a rét,
Csiri-csuri madárnép.
Tarka lepke, hús patak,
Csak úgy élet, ha szabad!

L. ADY MARISKA.

Az Új Cimborá nyári toborzóversenye.

Itt a nyár. Kis olvasóink gondnélküli boldog örömmel jönnek-mennek, játszadoznak s töltik a napot. Az Új Cimborára is több idő jut. Olvasásra és rejtvényfejtésre. Azok is, akik a vizsga előtt nem értek rá az ujságot olvasni, most előveszik az összegyűjtött számokat és sorra elolvassák.

A most nem rég lezajlott toborzó versenyünk, amelynek jutalmait a boldog tulajdonosok már meg is kapták, azt mutata, hogy némelyik kis cimborá rendkívül ügyesen toborzott. 5—6, sőt hét új kis cimborát is tudott szerezni. Sokan akkor sajnálták, hogy nem vettek részt a versenyen, amikor az már befejeződött és látták, hogy a nyertesek milyen szép ajándékokban részesültek.

Eppen azért, hogy most mindenki résztvehessen, beindítjuk július 1-ével a szünidei, nyári toborzó-versenyt.

Mit jelent a toborzás? Azt, hogy minden kis olvasónk igyekszik a kis pajtását is a cimborák közé beiratni. Megmutatja neki az ő lapját, s megbeszéli annak szüleivel is, hogy rendeljék meg ők is az Új Cimborá-t legalább egy évre — s ha megrendelik, akkor egy postai levelezőlapon, amelyet az új kis cimborá vásárol — megírják az új rendelő nevét, osztályának számát, édesapja foglalkozását, nevét és a pontos lakhelyet. Az előfizetést lehet negyedévenként is fizetni.

A toborzóknak 3 nagy díjat tűzünk ki. I., II. és III. díjat. De ezenkívül lesznek apróbb jutalmak, ajándékok is.

A díjakra még visszatérünk.

Fel hát kis cimborák a nyári toborzó versenyre! Vegyen részt rajta minden kis cimboránk. A kicsinyek kérjék meg szüleiket, hogy legyenek segítségükre a versenyben.

Készítsük el a nyári beszámolóinkat. Itt a vakáció. Jönnek majd a nyaralások, kirándulások. Az egyik cimborá itt nyaral, a másik máshol. A kellemest kössétek össze a hasznossal. Ráérő időtökben jegyezzétek fel a veletek történő eseményeket, hogy szept. 1-re elkészíthessétek a vakációs beszámolóitokat.

Farkaskölyök csapatok az Új Cimborá olvasói között. Örömmel látjuk, hogy a farkaskölyök csapatok mind nagyobb érdeklődéssel forgatják és olvassák az Új Cimborát. De ám mi is szeretnénk tudni, hogy mit dolgoznak az egyes csapatok, melyik miben jeleskedik? Egyezőval híreket kérünk és várunk a farkaskölyök csapatok vezetőitől. Azok a csapatok is, melyek még nincsenek köztünk, lépjenek be olvasó táborunkba, hogy így meg lehessen teremteni rajtunk keresztül az egyes csapatok között is az összeköttetést. Tehát Satumare, Oradea, Arad, Tg.-Mureș, Brașov, Odorheiu — és a többi városok farkaskölyök csapatai is, várjuk a jelentkezéseket. Küldhettek be cserkészdalokat, őrsi kirándulások, táborozások híreit, cserkész mondásokat, humort, ügyes rajzokat s esetleg egy-egy jól sikerült felvételt, de csak olyat, amit klisérozni lehet.

Az 1—10 éves gyermekek difteritisz elleni oltása. A difteritisz a gyermekek réme, hol itt, hol ott üti fel a fejét. A Carei-i egészségügyi hivatalba rendelet érkezett, hogy az 1—10 éves gyermekeket minden szülő oltassa be a diftéria járvány ellen. A beoltásnak az az előnye, hogy három évig a gyermek mentesül a szörnyű járványtól.

Hazafelé.

Helyreigazítás. Az Új Cimborá 16-ik számában „Pünkösd” c. vezércikk 5-ik sorába sajtóhiba csúszott be. A Szentlélek kitöltetése nem 1936, hanem 1903 évvel ezelőtt történt, amikor Jézus 33 éves volt.

Cimborák! Itt a nyári pihenő!

Irta: Dezső bácsi.

Az iskolaévnek immár búcsút mondtok...
Újból pihenhetnek az iskolagondok!
Aki eszét, lelkét kitartón művelte,
A szüneti időt jól megérdemelte.

Tanítótok arcán a ti boldogságtok...
Szülőitök mosolyán elismerést láttok.
A gyémántnap mintha csak rátok ragyogna,
Mintha a madárdal csupán nektek szólna.

És nektek pompázik a mezők virága...
A tarka pillangó táncát nektek járja...
Azt zümmögi, dongja a dolgos méhecske:
Aki szorgalmas volt, jutalmát élvezze!

Pali, Peti, Jancsi menjetek a rétre!
Sárkányt repítetek a levegőégbe!
Jusson eszetekbe, hogy a jószág szárnya
Oh bár mindig győzzen, az Ég felé szállva.

Hát a versenyfutás, fűrdés és a torna!
Testedzésre, fiúk, keljetek birokra!
De a durvaságnak ne adjatok helyet!
Rosszban a jószellem üdülést nem lelhet.

Irimi, Jutka, Rózsi, elő a babával!
Főzőedényekkel és a fakanállal!
Ki a szorgos mama? Ki lesz a gazdasszony?
A munkában hátul egyik se maradjon!

Még a játéokban is feltűnik egyszerre,
Kiből lehet egykor jó, magyar menyecske?
A családi élet mindennek alapja!
Szeretet, szorgalom az, mi összetartja!

Szeretőbbek lesztek gyengédlelkű lányok,
Ha kezeitek alatt nőhetnek virágok.
Álljatok be mind-mind ápoló kertészek!
Virágillat legyen a ti büszkeségetek!

Lányok, fiúk, gyakran gyűjtsatok vig dalra!
Mindenkit áthasson a mi nótánk hangja!
Békességes jókedv derűs fényűgára,
Szeretet, megértés fakadjon nyomába!

Hogyha aztán vége lesz a szünidőnek,
S a komoly tanulás napjai eljönnek,
Bő forrástok legyen az erőgyűjtésre
Az eltöltött nyárnak ezer szép emléke!

Egy szívvel, egy nyelven.

Tudott dolog, hogy minden ember a saját anyanyelvét beszélő emberekkel tud legkönnyebben értekezni. De ám ugyanegy országban is hányféle nép lakik, ahány nép, annyi nyelvet beszél.

Ha egyszer egy finn diák elhatározná magát, hogy a vakáció ideje alatt beutazná Transzilvániát, hogy megismerkedjen az itteni népekkel, gyermekekkel, az itteni új cimborákkal — és pénze nem lévén, gyalogszerrel indulna neki az útnak — vegyéték elő a térképet és nézzétek meg, hány országon kellene keresztül jönnie, míg ideér. A litvánok közt litvánul, a németek közt németül, a lengyelek közt lengyelül s itt Transzilvániában románul is, magyarul is kellene tudnia. Szegény finn diák, inkább el sem indulna, hogy ennyi nyelvvvel küzködjön. Vannak igaz olyan nyelvek is, amelyeket minden országban ismernek, úgyszólván, ha nem is mindenki — de mégis akadnak, akik beszélnek. Ilyen a német, az angol, meg a francia nyelv.

Olyan gazdag szókincsű mind a három nyelv, hogy akármelyiket elfogadhatnák az emberiség közös nyelvéül. Igen ám, de a francia azt mondja: én németet tanuljak? Tanuljon a

német franciául! Az angol sem fogadja el közös érintkezési nyelvül sem a németet, sem a franciát. Így az egyes nemzetek között örökös a versengés. Pedig milyen áldás volna az emberiségre, ha az édes anyanyelven kívül volna még egy más közös nyelv is, amelynek segítségével minden idegen nemzetbelivel megtudná magát értetni. Lenne egy világnyelv, amely nem lenne külön egy nemzeté sem, de mégis mindenké lenne. Egy ilyen közös nyelv, amely által megismernék egymás búját, baját az emberek, és sokkal közelebb hozná egymáshoz a gyűlölködő népeket.

Amióta a bábeli nyelvezavar tragédiája rászakadt az emberiségre, nagyon sokan próbálkoztak a közös világnyelv gondolatának megvalósításán.

Voltak zenei hangokra, bizonyos szótagoknak a változtatására felépített világnyelvek, de mindeniket elsodorta az idő.

Egy forrószívű bialystoki lengyel diák: Zamenhof Lajos, a saját városában látta, hogy a többféle nyelvű lakosság között, milyen nehézséggel jár az érintkezés, éppen a nyelvek sokfélesége folytán. Még iskolába járt, mikor már

megkezdte a munkát a közös világnyelv felépítésére vonatkozóan. Ugy gondolta, olyannak kell lennie a közös világnyelvnek, amely minden élő nemzet nyelvéből épül fel, különös tekintettel az általánosan ismert és használt nemzetközi szavakra. 1859-ben született Zamenhof, aki később orvosi pályára lépett s az első könyvet, melyet ezen világnyelven írt, 1887-ben adta ki.

Ő remélte, hogy az emberiségnek a javát szolgálja, amikor az egy szív, egy nyelv könyvét közrebocsátja s ezért az új közös világnyelvet úgy is nevezték el: Esperántó, azaz a remélők nyelvének.

1887 óta nyegyenkilenc év telt el, majdnem egy félszázad. És dr. Zamenhofnak az elgondolását ma minden művelt, okos ember magáévá teszi. Minden tanult ember szükségét látja, hogy az anyanyelv mellett legyen a világnak egy közös nyelve, amelyet minden ember megértene, s ha az a finn diák gyalogszerrel indulna is neki egyszer az utnak, hogy a mi szép bérces országunkat megismerje, — ne kellene öt, hét nyelvet

megtanulnia, lenne elég az az egy, amely az egész világnak közös nyelve lenne: az eszperantó.

Az olasz nemzet nagy tudósa, felfedezője, csak a közelmúltban fejtette ki nézetét s jelentette ki meggyőződéssel, hogy a közös nyelven keresztül újra megtalálják egymást az emberek, a nemzetek. A világnyelvé a jövő — így mondta Marconi.

Lehet, hogy a mai állig felfegyverzett világban a gyűlölet szava még elnyomja a boldog békére törekvők nagy akarását, a közös világnyelv megvalósítását, de minden csak átmenet a nap alatt. Elmúlnak majd a mostani nehéz idők is.

Ha mi nagyok nem is érjük meg, de ti felnövekedve megőrzitek lelketekben a korszellem átalakító nagy akarását, az egy nyelv, egy szív gondolatát. S ha ti sem, megérik a ti gyermekeitek. De egyszer el kell jönnie az emberiség boldog, békés napjainak, amikor az anyanyelv mellett mindenki beszélni fog egy áthidaló, közös világnyelvet is.

F. László Marcella.

Jan Wolski:

Meséből valóság.

Fordította: Kormos Jenő.

(11. folytatás.)

— Tanulj szorgalmasan, Pista! Igyekezz mindent elsajátítani, mindent megérteni, hogy ezáltal minél kellemesebbé, boldogabbá tethesd életedet. Sokkal bodogabbá, mint amilyen a miénk...

*

Mikor a szövetkezet megszervezését elindították, Pista a legbuzgóbb szervezők közé tartozott.

A tanító úr annyi csodálatos dolgot mesélt a szövetkezetéről, amelyek rendre sokkal jobbá és igazságosabbá fogják formálni a mai nyomorult világot.

Pista látta az iskolai ismeretterjesztő előadások vetített képein, hogy a szövetkezetek milyen nagy és szép városi házakat építettek tagjaiknak, milyen hatalmas gyárakat emeltek, hol a munkások saját maguknak dolgoznak. És milyen gyönyörű kertvárosokat létesítettek, olyanokat, melyeknél szebbeket még elképzelni sem igen lehet. S mindez csupa kézzelfogható valóság.

Szegény emberek, idegen segítség nélkül, egyetértéssel és közös munkával alkották meg a maguk földi paradicsomát.

— Így nem esoda, ha a mi Pistánkából, aki folyton az élet napfényes oldalára vágódott abból a sötét, piszkos házból, olyan buzgó szövetkezeti harcos lett.

*

Nemcsak ő dolgozott a szövetkezetben, hanem apját is rávette, hogy iratkozzék be a fogyasztási szövetkezetbe, melynek éppen a közelben volt egyik üzlete. És mikor apját bizalmi emberré választották, Pista részletesen elmagyarázta neki a szövetkezet alapszabályait és bevezette őt az egyszerűbb könyvelési és számítási ismeretekbe.

Ugye nem szükséges leírnom az egész család nagy örömét?

A Pista apjából a hasznos társadalom javát szolgáló munkás lett.

De még valami egyébről is szeretnék beszélni.

*

A Pistáék lépcsőfeljárójánál egy öreg házaspár is lakott, egyszobás, szűk lakásban.

Az öreg férj, az 1863-as lengyel felkelés galambösz katonája, alig vonszolta magát, vastag botra támaszkodva. Felesége nálanál valamivel fiatalabb volt, de állandóan köhögött és fázósan húzta össze fájó mellén a kopott hárászkendőt. Ilyen nyomorúságos állapotban is ő dolgozott kettőjükért.

Valamikor három gyermekük volt. De már egy sem élt közülük. A nagyobbik fiú a lengyel függetlenségi harcban fogságba került és a cári hatalom a szibériai ólombányákba száműzte, hol a sok embertelen kínzás következtében csakhamar meg is halt. Leánya férjével együtt Oroszország belsejébe utazott munkát keresni, de ők is elvesztek a sok nélkülözés miatt. Kisebbit fiát a világháború elején sorozták be az orosz hadseregbe, ő is elesett a galíciai harctéren. Osztrák golyó ölte

meg, talán éppen egy lengyel légionista kezéből találva.

A két öreg tehát teljesen árván, elhagyottan állott a világban. Senki sem törődött velük, senki sem viselt gondot rájuk.

Abból a csekély kegydíjből éltek, mit az állam adott az öreg katonának. Meg annak a pár darab fehéreneműnek a megvarrogatásából, melyeket az öregasszony kapott a hozzájuk hasonló nyomorúságos helyzetben levő lakóktól. De mennyit tud keresni egy olyan roskatag, elfáradt teremtés!

Azért a nélkülözés és a nyomor állandó kísérőik voltak hosszú évek óta.

Iskolába menet Pista egyszer összetalálkozott az öreg katonával.

Az öreg kínos nyögések között egy veder vizet akart felvinni a negyedik emeletre. (Mert a víz csak a földszintre volt bevezetve abban a kívül-belül visszataszító házban.)

Rendszerint a felesége szokta felhordani a vizet, de akkor valami oknál fogva az öreg volt kénytelen vállalkozni a számára nehéz feladatra.

— Jónapot bácsi! — köszöntötte Pista. — Tessék ideadni a vedret. Én felviszem a vizet.

— Köszönöm, kisfiú!... Ó, csakugyan olyan nehéz nekem, öreg embernek. Még üresen is alig bírom felvonszolni magamat. Már semmire sem vagyok jó... Nemsokára kilencven éves leszek.

Pista a zubbonya alá dugta a könyveket, balkezébe vette a vedret és jobbjával az öreget támogatta, — így indultak fel a meredek lépcsőkön. Fel a negyedik emeletre.

— A feleségem beteg... és most nekem kell dolgoznom helyette... De nincs elég erőm... Imádkozzál, fiam, hogy Isten ne éltesse olyan sokáig, mint engem... Ilyenkor már csupa szenvedés, elhagyatottság az élet...

Mikor nagynehezen felértek, Pista szívélyes hangon megkérdezte:

— Bácsi, levihetném a szemetet?

— Hát lennél olyan jó, kisfiam?

— Nagyon szívesen!

Pista már szaladt is lefelé a söpredékkal. Pár perc múlva nagy lihegve ismét beállított:

— És a szövetkezetből nem kellene valamit hoznom, bácsi kérem?

— Isten áldjon meg a jó szívedért! Itt van öt forint, végy belőle egy liter tejet — ebbe a kis kannába, — egy félkiló kenyeret, félkiló cukrot, tíz deka vaját és félkiló búzadarát.

Pista úgy rohant le ismét, mint a kilótt nyíl, le az utcára, a szövetkezeti boltba. Gyorsan megvásárolta a rábízottakat és pillanatok

múlva ismét fenn volt a negyedik emeleten. A vásároltakat óvatosan letette az asztalra, visszaadta a megmaradt pénzt és kedves hangon újra megkérdezte:

— Nem kellene orvost hívnom?

— Orvost?... Kedves fiúcska!... hát elhívnád az orvost?...

Az öreg majdnem sírvafakadt. Mert olyan régóta nem kapott senkitől egy kis meleg szíveséget, egy kis jóleső együttérzést.

— ...Van is egy ismerős orvos... Ha még ott lakik, ahol régen... Jó ember... Talán nem kér sokat, — sóhajtotta az öreg katona.

— Jónapot, bácsi! — köszöntötte Pista. Tessék ideadni a vedret. Én felviszem a vizet!

— Bácsi, kérem az orvos címét. Azonnal elhívom.

Az orvost éppen otthon találta. Kedves öreg bácsi volt. Elmondta neki a szegény öreg ember nyomorúságos helyzetét és szívhezszóló hangon kérte, hogy látogassa meg a beteg öregasszonyt.

Az orvos megígérte, hogy teljesíti kérését.

Pista pedig félóra késéssel ért az iskolába.

— Mi van veled, Pista?! — bosszankodott a tanító. Talán elfelejtetted, hogy nem szabad későn jönni az iskolába?...

A tanító azt gondolta, hogy a fiú útközben valamerre elcsavargott.

(Folytatjuk)

Az Új Cimborá tavaszi nagy körútjának emlékeiből.

Részlet Braşov városából. Jobboldalon a Cenc hegy. Előtérben a Fekete-templom. Háttérben a régi váröv egyik tornya.

A braşovi ismerkedő mesedélután.

Április 1-én indultunk autóbusszal Odorhei-ről Braşov-ba. Felejthetetlen szép út vezet az oklandi tetőn, Várghis községben, a Hásmas hegység kanyargóin keresztül le a Barcaságba. Úgy suhanunk keresztül hegynek le, hegynek fel, mintha szárnyunk nőne, egyik oldalon égbenyúló sötét hegytömegek, másik oldalán a keskeny útnak, szédítő mélység. Az utasok nem is gondolnák, hogy milyen hajszálon függ ezen az úton az életük. Félkettőkor indultunk ragyogó tavaszi verőfényen Odorheiről s téleesti hét órára értünk Braşovba. Braşov mit sem akart tudni a tavaszról. A vén Cenk óriás fejét vastag hósapka fedte, de köröskörül a hegyeken hó fehérlett. Éles metsző szél vágott az arcunkba. Bizony ebbe a ragyogóan szép városban senkit sem ismertünk és senki nem ismert bennünket. Fázott, didergett az Új Cimborá, nem a téli hideg mi-

att, hanem az emberek közömbössége miatt! Hej! de nehéz volt az itt töltött első hét nap. Úgy kellett minden embert külön megnyerni, külön meghódítani. Akkor kezdtek a braşoviak kissé felmelegedni az Új Cimborá irányában, mikor a róm. kath. főgimnázium rajztermében megrendeztük az ismerkedő mesedélutánunkat. A kedves tisztelendő nővérek elhozták az elemi iskolás kislányokat is, úgy, hogy a nagy terem zsufolásig megtelt hallgató gyermekközönséggel. S a gyermek hálás azért, amit kap. Ahány gyermek volt a mesedélutánon, annyi családban beszéltek akkor este az Új Cimboráról.

Hiszem, hogy ha az Isten kegyelme még egyszer elsegíti az Új Cimborát ebbe a ragyogó szép városba, már nem leszünk idegenek, lesznek barátaink, akik szeretettel fogadnak majd bennünket.

Este.

*Édes jó Istenem:
Szép napod leszállott,
Sötétség borítja
Az egész világot.*

*Csak szemed világít
A nagy sötétségben ..
Gondviselő Atyám,
Vigyázz ránk az égből!*

Pósa Lajos.

Jó az Isten!

*Réten a madárkák
Ételt tőled várnak,
Te adod harmatját
A piciny virágnak.*

*Tőled kapok mindent
Én is, kicsi gyermek,
Istenem, hálásan
Köszönöm kegyelmed!*

Gáspár Imre.

Izmos és gyorslábú.

— Mese. —

Irta: Etel néni.

Izmos és Gyorslábú édes testvérek voltak és nagyon szerették egymást. A gazdájukkal künn éltek a tanyán, ahol egész nap a szabadban lehettek és illatos szénát, lucernát ropogtathattak. Ha a gazda nehéz terüt akart a városba szállítani, Izmost fogta a szekér elé, de ha sietős dolga akadt, akkor a fürge és keces Gyorslábú hátára pattant, aki a szélnél, gondolatnál is sebesebben vitte őt. De később szomorúság, gond költözött a tanyára. Nem hullott jótékony eső a földre s a forró nap az egész termést felperzselte, azt a keveset pedig, ami még megmaradt belőle, elverte a jég. A gazda egészen elszegényedett. Egy napon aztán a két lovával bement a városba. Egy nagy térre értek, ahol rengeteg ember és mindenféle öreg, fiatal, csinos és esetlen ló áldogált. Izmos és Gyorslábú nemsokára szomorú jelenet tanúi lettek. Egy csikót adtak el az anyja mellől. Kétségbeesetten nyerítettek, nem akartak elválni egymástól, de az emberek kegyetlenül szétválasztották őket és elvezették a kis csikót az anyjától.

A testvéreket szomorú sejtések kezdték gyötörni. Talán csak nem vár rájuk is ez a szomorú sors? Szoroson egymáshoz simultak, mint, akik sohasem akarják egymást elhagyni. — Bármilyen is történik, — mondta Izmos, — sohasem felejtelek el és mindig szeretni foglak téged. — Én is mindig emlékezni fogok rád, — fogadkozott Gyorslábú és mindkettőjük szeme megtelt könnyel. Nemsokára rájuk került a sor: Izmost egy teherszállító, Gyorslábút pedig egy versenystálló tulajdonosa vette meg. A vevők nem sokat gondolkoztak, kiki elhajtotta a maga lovát egymással ellenkező irányba és ezzel a két ló életében új fejezet kezdődött.

Gyorslábúnak fejedelmi élete volt. Pompás istállóban lakott előkelő lovakkal és amióta egy nagy versenyen elsőnek futott be, nem volt olyan kívánsága, amit ne teljesítettek volna. A legbüszkébb paripa is kitüntetésnek tekintette, ha szóbaállt vele. Annál rosszabb helyzetbe került a szegény Izmos. Súlyos teherrel megrakott szekereket vonszolt nap-nap után. Egyszer a szél átjárta a nagy fáradságtól megizzadt testét és beteg lett. De betegen is tovább kellett dolgoznia, pihenés nélkül. A nehéz munkától egészen elformátlanodott, a gazdája nem gondozta s a szőre kopott, piszkos lett. Egy napon, amikor már alig vonszolta magát a fáradságtól, nagy tömeg állta el az utat. — Hé, hová mennek? — kiáltotta a gazdája. — Hát nem tudja, — felel-

ték vissza az emberek, — hogy ma van a nagy verseny és a híres Gyorslábú is futni fog. — Ejha! ezt már én is megnézem, — mondta izgatottan Izmos gazdája és ahogy szabad lett a hely, félrehajtotta a szekeret és bement a versenytérrre. Hej, hogy dobogott szegény Izmos szíve, bezzeg ő nem mehetett be, hogy lássa híressé lett testvérét. — Ilyen közel van hozzám az én drága testvérem és én nem láthatom, — kesergett szegény. Nagy későre hatalmas tapsorkán viharzott fel s utána rengeteg ember tódult ki az ucára, akik mind Gyorslábúról beszéltek, mert megint ő lett a győztes. Aztán a lovakat is kivették. Gyorslábú nyakában babérkoszorú volt s büszkén, kecesen lépkedett. — Ó, milyen boldog vagyok, hogy láthatlak! — nyerített fel Izmos.

Gyorslábú elsőnek érkezett célhoz a versenyzők közül

— Mit akar tőlem? — fordult vissza hideg göggel Gyorslábú, — nem érdekel a maga boldogsága és minden jött-ment ne szólítson meg! — A lenézett Izmos szíve a fájdalomtól összeszorult. — Drága testvérem, már nem szeretsz, elfelejtetted a fogadalmunkat, hogy mindig emlékezni fogunk egymásra? — jajdult fel és összerogyott. Gyorslábú ekkor felismerte a csontos, kopott öreg gebében az ő hajdani kedves testvérét és most már senkivel sem törődött, csak vele. Sirva kért tőle bocsánatot, amiért olyan szívtelen volt hozzá. — Nem leszek többé gögös, soha, soha, — ígérte. De már késő volt. Izmos mégegyszer ránézett szeretettel, aztán megrándult agyongyötört teste és kimúlt.

Ettől kezdve Gyorslábú egészen megváltozott. Nem nézte le többé a fáradt, kopott teherhordó lovakat, mert mindegyikben a testvérét vélte látni.

Még csak gügyög.

Még csak gügyög a kis baba
S már milyen édes, jó gyerek.
Mindég ujjong, ha a mama
Játszik, mesél és enyeleg.

Még csak gügyög a kis baba,
De már most is szótfogadó
Nem sír, ha nem adják oda
Azt, ami nem neki való.

Még csak gügyög a kis baba,
De majd, ha már beszélni fog,
Mily kedves lesz minden szava,
Mit játszadozva elcsacsog.

Csöpp kis baba, jó kis baba,
Ki itt gügyögsz most édesen:
Maradj ily jó, hogy a mama
Veled mindig boldog legyen!

Krüzselyi Erzsébet.

Hej, azok a nagy egerek!

Írta: Földes Zoltán.

Sokszor van úgy, hogy mindenki a maga részén látja az igazságot és a jogot. Amint az alábbi kis történet is mutatja.

Volt egy éléskamra, amelyben ritkán fordult meg valaki, mert ott tartották a tartalék-eleséget. Persze, az egérsalád sűrűn meglátogatta a tömlőtúrót, lisztet, szalonnát meg egyéb jóféleéseket.

Egyszer Piszé, az egérfamilia serdülő esemetéje magános kirándulást tett az eleségek közé. De ijedten bújt be a zsákok árnyékába. Egy óriási egér dézsmálta a szalonnát, meg egymást. Felforrt benne a méreg, de nem mert előjönni, hanem szaladt a földalatti lakásba nagy hüledezve, lelkeendezve:

— Borzasztó! Ilyen szemtelenséget lásson az ember... akarom mondani: az egér. Egy nagy, hosszú egér dézsmálja az éléstárunkat, amely emlékezetem óta mindég a miénk volt.

— Hogy-hogy? — zajong a háznép apraja.
— Már akármekkora egér, ha mind megtámadjuk, kiúzhatjuk javaink bitorlóját.

— Menjünk, menjünk!

Az öreg egér megvakarta a bajusza tövét. Özvegy volt, mert a macska nemrég temette el — dísztelen módon — hitvesét, amint felderítő úton volt a másik éléstárban. A vén egér tehát nem mozdult, csak pislogott. Aztán így szólt Piszéhez:

— Aztán milyen volt az az óriási egér?

Piszé elszörnyülködve festette le. Hogy nem olyan, mint a rendes egér, hanem a két hátulsi lábán jár, rongyokkal fedi a testét és síma képe igen irtózatoss...

— Hm, hm, — motyogta maga elé a vén egér. — Az effajta, nagy egeret embernek hívják...

Hogy még inkább meggyőződjék a dolog felől, kérdezte:

— Aztán a fogával vágta a szalonnát, s fejfelé bújt bele a zsákokba, mi?

— Dehogy is! — borzadt el a kis egér. — Valami hosszú fényessel vagdalt be az oldal-szalonnába. A lisztbe, búzába se tudott belebújni rendes módra, mert nincs olyan előreálló, csinos, hegyes orra, mint nekünk. (Általában otromba és korántsem oly arányos, formás a külseje, mint a becsületes egérnek! És úgy lóg a két felső lába, hogy fürtelem nézni.) A lisztet, gabonát kihányta valahová valami gömbölyű tárggyal. Talán még el is vitte!

De lett erre újra nagy handa-bandázás:

— Elvitte?... No, ezt már igazán nem tűrhetjük!

— Ki kell kapni a lábait alóla, hogy omoljon össze az a hústorony.

— Elkergetjük vagy megöljük. Nem hagyjuk, ami a miénk!... Nem hagyjuk!

A családfő elbük vágott:

— Ne esztelenkedjete. Ez a fejlett egér igen hatalmas. Attól csak futni lehet, nem pedig belekötni.

Elállt Likrágó, a legnagyobb fiú:

— Apámuramék féltek. De mink, az új nemzedék, nem félünk. Mi szembenézünk a jogbitorlóval még ma.

— No-no-no, — csendesítette az öreg Piszé.

Azonban csaknem félrelékték, úgy elrohantak a folyukon keresztül.

Hanem egyszer irtóztató cincogással szaladnak haza, egymást marva a nagy sietség mián. Piszé gurult be elsőnek a fészekbe.

— Mondtam, ugye-e? — mordult rájuk az öreg. — Most megjártátok.

— Nem mi, hanem Likrágó bátyám! Amint vakmerően a rémnek rohant, az hirtelen csak felemelte bőrfedte lábát... és ó... ó... ó!... nem lehet azt kimondani...

Az öreg Pislogó fájdalmas cincogásba tört ki és a betóduló csapat testvértagjai egymást ölelgetve, mindegyeszig ezt sirták-rították:

— Ó... ó... ó...! Cin-cin-cin! Mégis csak igaza van apánknak.

— És há sikerülne is ezt elpusztítani, — beszélt az öreg, egy nagy ronggyal a szemeit szárítgatva, — ó, ó, ó, mitse használ, mert sok van a fajtájából, teméntelen sok! Kőből nagy-nagy fészkeket raknak és az éjjeli almuk nem szalma, meg egyéb maszat, mint nekünk. Hanem nemritkán selyem (ez, tudjátok, finom-finom rongyfélé!), tépett tollú, lágy zsákokba tömve, s az egész beletéve cifra, lábakon álló ládába... Aztán összegyűjt, mint a szarka a fészkebe, sokféle csillogó-villogó holmit. Jól eszik-iszik; azt vélem, ez a legkedvesebb tenni-valója...

— Ah! jó dolga van az óriás egérnek! — sóhajtottak fel rendre a fészkek lakói.

Később aztán az egyik testvér, Furkáló, kikémlelte, hogy a hosszú egér már hazatért kőfészkebe. Kereste széttapasott bátyjának kárba ment tetemét. Egy falhasadékon tünt csak fel pillanatra farkának lengő maradványa. Ugyanis két gonosz svábbogár elcsente éléstárába a Likragó megmaradt farkát. Pedig mily becses emlék lett volna a családi gyűjteményben!

Szomorúan aprított haza Furkáló testvér. Elsírta, mit látott!

— Számunkra nincs már sem jog, sem egy picurka igazság! — kesergett.

— Hej, csak azok a nagy egerek ne volnának! — mondta Pizze, siránkozva. És ebben mindannyian egyetértettek.

Szuszka Potyi díjat nyer a kiállításon.

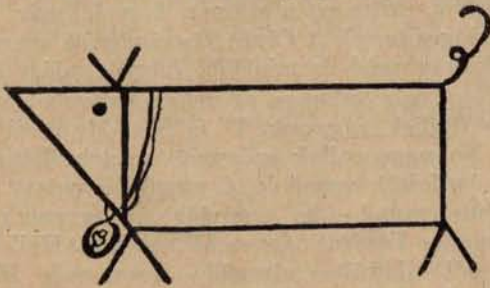
Nagy kiállítás volt nemrég a fővárosban, amelyre nemcsak emberek neveztek be, de a Kikeri nemzetség hírneves tagjai is, a Plimuthok, Orpingtonok, Rodislandok is, nemkülönben Riskáék, Agarász Péterék, Bivaly Jánosék és Rőf-rőf Marciék.

Két kis Chiend-i malac, névszerint Dundi Peti és Szuszka Potyi is megtudta a nagy eseményt. Nem is volt nekik nyugtuk attól kezdve,

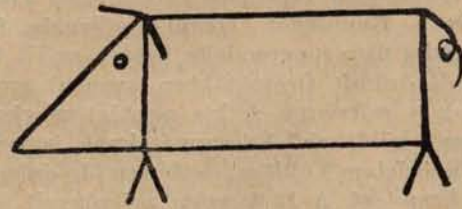
teljes csemele, hogy egy napon fel is kerekedtek s meg sem álltak a nagy kiállításig.

Mondjam, ne mondjam tovább? Itt következik két kép, arról mindent megtudtok. Ki kapott medáliát és ki nem.

Csak rá kell nézni Dundi Petire, elereszti fülét, farkát s lógó orral, szomorúan megy haza a kiállításról. Ő nem kapott medáliát. Elfelejtette kikéfélni a bundáját, sárosan, kócosan állt

Szuszka Potyi.

Dundi Peti.

— Ejnye, ejnye! — nekünk is részt kellene venni ezen a híres kiállításon — törték rajta buksi fejüket —, hátha kapunk mi is valami kiténtető medáliát, mint a Szabó uram mangalicája kapott tavaly. Elvégre mi is a mangalicák nagy családjához tartozunk.

S addig-addig törte a fejét a két remény-

oda a bíráló-bizottság elé. A bizottság azt mondta, hogy a tisztaságra nagy gondot kell fordítani.

Bezzeg Szuszka Potyi mindenben megütötte a mértéket. Büszke is a medáliára.

Persze az esetnek híre lett az országban, azóta olyan rátartiak a chiendi malacok. Ugy bizony, nem is állnak mindenkivel szóba.

Humor.

Miska bácsi egy féllábú utassal ül együtt a vonaton. Az út hosszú, Miska bácsi unja magát. Szóbaállna szívesen az útitársával, de annak úgy látszik nincs kedve a beszélgetéshez, mogorván felelget a Miska bácsi szavaira.

— Hát ha már az úr nem szeret beszélni,

csak azt az egyet mondja meg, hogy hun vesztette el a lábát?

— Leharapták.

— Már e mégis csak bosszantó. Aztán kiféle, miféle harapta le?

— Ehhez már semmi köze, mert azt mondta, hogy csak egyet mondjak meg.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Minden kis cimborának kellemes vakációzást kíván:

A SZERKESZTŐ NÉNI.

Bartha Ilonka V., Jancsi II. el. o. t. Mária 5 éves Turda. Volt nagy boldogság, mikor a szép piros pünkösdi Új Cimborá megérkezett hozzátok. El sem akartátok hinni, hogy ti vagytok ott a címkepen. Bizony nagy kitüntetés is az, ha valakinek a képe a címlapra kerül. Jancsika örömeben mindjárt írt egy gyöngyvirágos levelet, de te sem maradtál hátrább a levélírásban Ilonka. Most elhatároztátok, hogy a toborzóba ti is beléptek. — Antal Jakab Anna Cernatu. Az új kis cimborák közé tartozol s lám máris milyen ügyes, bátorhangú levelet írtál. Irod, hogy nagyon szereted ezt a kis lapot és mindig nehezen várod. Az ottani ismerkedő délutánon nagyon jól éreztél magad. A rejtvényfejtők között első akarsz lenni — küldd is mindjárt a megfejtést. No, írj Annuskám máskor is. — Damó Sárka IV. el. o. t. Uioara. Valószínű, hogy leveled elkallódott, hogy nem kaptam kézhez. Az a fontos hogy a mostani megérkezett. Látom a rejtvényfejtéssel nagy kedvvel foglalkozol. Megfejtésed a sorsolásra be is kerül. Jövőre hol folytatod iskoláidat? Zsókaról rég nem hallottam semmit. Irj máskor is leánykám. — Kvacskay Lajos III. el. o. t. Aiud. Örömmel látom érdeklődésedet az Új Cimborá rejtvényrovata iránt. A megfejtést nagyszerűen eltaláltad. A vakációban remélem kapok tőled komoly levelet is. — Engländer Márta és Gyurka Satu-mare. Apuka újra megrendelte nektek az Új Cimborát, volt öröm! Örömetökben azonnal meg is fejtettétek a rejtvényt. A kis naptárt megkaptátok-e, amit küldtünk? Édesanyátoknak ismeretlenül is üdvözlétem küldöm. — Simon Jolánka III. el. o. t. Eremieni. A 16-ik szám rejtvényeit ügyesen megfejtetted. Át is adtam a rovatvezetőnek. A kis kertedben szépek-e a virágok? — Bőjthe Laci IV. el. o. t. Braşov. Új kis cimboránk vagy s lám máris kedvet kaptál a rejtvényfejtéshez és levelezéshez. A rejtvénymegfejtést beveszik a sorsolásra. No, írj majd a szünidőben, hogy sikerült a kertészkedés s hol fogod tölteni a nyarat? Turóczy Jenőke Tg.-Săucusc. Megfejtésed idejében beérkezett. Törekvő gyermekek az én Tg.-Săucusc-i kis cimboráim, nem akarnak a többiek háta mögött maradni. De így is kell, — mert az ilyen nemes törekvés acélozza lelketeket az életre. — Milka Margit és Mária Teiuş. Már vártam leveleteket. Bizonyára a kis gazdaságban segédkeztek, azért nem maradt időtök a tanulásra, a levélírásra. No, meg vizsga előtt a tanulni való is sok volt. A vakációban több időtök lesz a levél-

írásra. Beszámoltok majd a méhekről, a Riskáról. Édesanyátok ügyes asszony, bizonyára titeket is befog majd a nyáron a gazdasszonykodásra. — Bogdán Rajcs Zsolt IV. el. o. t. Sfântu Gheorghe. Új kis cimboránk vagy Bogdán Zsolt s lám nem sokadoztál, beléptél a levelezők és rejtvényfejtők közé. Annál nagyobb az érdemed, hogy a megfejtéseket teljesen egyedül készítettél el. Fejtegesd csak szorgalmasan, mert egyszer meglátod, hogy nyerni fogsz. — Enyed Gy. IV. el. o. t. Cluj. Rejtvényfejtések beérkezett, a rovatvezetőnek át is adtam. — Adler Évike III. el. o. t. Cluj. Szépen, rendesen írt bémutatkozó leveledet tetszéssel olvastam át, nem is egyszer, de késszer is. Az idődet nem csak játékkal töltöd, de komoly munkával is. Hegedülni tanulsz, franciául és magyarul édesanyád tanít. A testedzésről sem feledkezel meg. Biz a torna fontos is a ti korotokban. Évikém. Frédi ösöd még csak elsőbe jár, s amint írod nagyon élénk gyermek. A verseidet átfogom olvasni. Szeretnék személyesen is megismerni. — Magyar Bandi Braşov. Sajnáltam, hogy ottjártamban nem ismerhettelek meg. Remélem azonban, ha ősszel lemegyek, látni foglak. Az Új Cimborát szeretettel olvasgatom s magad is szívesen irogatsz a saját kedvtelésedre. Különösen a sport, érdekelnek. No, írj majd Magyar Bandi máskor is, mert a vakációban lesz idő elég. — Rápolthy Jenőke Tg.-Mureş Szanatórium. Édes anyád leveleiből olvastam, hogy milyen súlyos betegségben mentél keresztül. Irtam is neked a szanatóriumba. Remélem, mire ezt a számot kapod, már ismét egészséges leszel. A Cluj-i kis cimborák szeretettel gondolnak reád és mielőbbi felgyógyulást kívánnak. — Cluj: Salamon gyerekek. Örömmel hallom, hogy földiek vagytok. Ti is Satu-Mare-ről jöttetek. No nem vallok szégyent veletek. Látom, jó rejtvényfejtők vagytok. A megfejtés miatt legyetek türelemmel — ha nem előbb, de egyszer nyerni fogtok. — Tauffer Ágnes IV. el. o. t. Hál' Istennek jól sikerült a vizsgád — most már IV-ikbe léptél A rejtvény-megfejtést a rovatvezetőnek adtam át. — Berkessy Judit, Bogdán Bözsi III. el. o. t. A Mariánum-i elemi iskolába jártok. Most már III-ikba léptetek. Ott voltam a vizsgátokon. Szépen, értelmesen feleltetek. A vakációt merre töltitek. — Kárpáthy Egon II. g. o. t., Kohn Vera II. elemi oszt. tanuló. Rejtvénymegfejtésetek beérkezett. A rovatvezető a sorsolásra bevette őket. — Brasov Kiss Sándor III. gim. o. t. A küldött jutalomkönyveknek nagyon örültél. Azon melegében el is olvastad őket. A vakációban remélem hosszabb levelet is írsz majd. Az augusztusi jamboree-ről várom tőletek braşovi cimborák a beszámolót. — Pozsár Piroška III. el. o. t. Rejtvény megfejtésed a rovatvezetőnek átadtam. —

Az Új Cimborá tavaszi nagy körútjának¹⁷ emlékeiből.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Egy érdekes, régi székely város Gábor Áron városa. Most Târgu-Săucuesc név alatt található meg a térképen. A megyeszékhely: Sft.-Gheorghie után a legjelentősebb városa Treiscaune megyének. Főleg a kézműipar virágzott régebben. Ma sajnos, sokat veszített jelentőségéből.

Emlékszem, — kis elemista voltam — s a nagy térképnél a vármegyéket tanultuk: Sătmar, Ciuc, Bihor, Odorhei, Treiscaune megyéket. Fürgén járt a térképmutató le s fel a havasok hófedte csúcsain. A hegyszorosok, hágók között — városról-városra. Alföldi gyerekek voltunk, hegyet nem is láttunk még. A tanítónéni magyarázatát csillogó szemmel hallgattuk — a hegyekről, a havasokról. Olyan távoli, rejtelmes volt előttünk minden, mintha Indiáról beszéltek volna.

— Vajjon megláthatom-e egyszer ezeket a hóföldte hegyeket, fenyveserdőket, tűnődtem sokszor, míg a térképmutató végig futott a hegyláncokon.

Azóta sok-sok év telt el s csak a tavaszi nagy-körút alkalmával sikerült végigjárni ezeket a szép székely helyeket.

Târgu-Săucuesc szinte az utolsó magyar fészek ott a Kárpátok aljában. Napfényes időben odalátszanak a Moldovai havasok.

Transzilvániának ebben a délkeleti kis magyar városkájában tartotta az Új Cimborá április 12—13-án országos gyermek rajz-kiállítását és mesemondó délutánját, melyről a fenti felvétel is készült. A kiállított rajzok közül látható néhány az asztalokon.

A rajzkiállítás és mesemondó délután szép sikerrel végződött — gyermekek, felnőttek egyformán jól érezték magukat.

Az előadást a gyermekek s ifjúság lelkes, melegszívű barátja, Bothár Vilmos bankigazgató nyitotta meg, méltatva azt az erőnfelüli, áldozatos munkát, melyet az Új Cimborá minden Transilvániái gyermekért végez, s amelyet minden szülőnek, minden gyermekbarátnak teljes erővel támogatnia is kell.

Akik ott voltak, Bothár Vilmos bevezetőjéből megismerték és megszerették az Új Cimborát. Az előadás műsorában felolvasott Molnár Dénesné urasszony és befejezőt mondott régi, kedves munkatársunk dr. Dienes Jenő, — de résztvettek szavalattal, énekkel a régebbi és a felavatott új cimborák is. A gyermekek olyan jól érezték magukat, hogy még 9 óraker sem akartak haza menni.

A kedves Târgu-Săucuesc-iektől a viszontlátás reményében búcsúztunk el.

A jóság hatalma.

— Eredeti mese. —

Irtó: Dezső bácsi. (Folytatás.)

Aztán sorba jöttek a többiek. Valamennyien türelmetlenek és rossz lelkűek voltak, akik csökönyösségemet és gonoszságomat csak rosszal viszonozták. Mindegyiket megöltem, mert ellenállhatatlan kényszer parancsolta ezt nekem! Nagyon sokat szenvedtem az átok miatt! Senki sem tudta, hogy mikor éheztem, nem ettem, s mikor szomjaztam, nem ihattam, hiába kínáltak. Kocsisaim e miatt lettek dühösek, kegyetlenek, s végül a halál fia. Csak egyedül te voltál az, kedves Están cimbor, aki jósággal a háromszor feldöntött s felrugott vízesvedret negyedszer is megtöltötted és szeretettel előmbé tetted. Csak te voltál az, aki a háromszor szétfújt szénát csodálatos türelemmel összeszedted s jászlomba helyezted. A te ritka jóságod feloldotta rólam az átok legsúlyosabb részét. Most már ismét ettem, ihattam s visszanyertem emberi hangomat is. De az átok másik része még mindig nyugtalanná tett. Nem nyughattam, amíg a Kékóriást és a Zöldóriást a te segítségeddel el nem pusztítom. A kimondhatlan sóvárgás, hogy az átok alól mielőbb megszabaduljak, villámszárnnyal adott nekem. A többit már úgyis tudod. Belátom most, hogy a jóság hatalma a legnagyobb csodatevő, mely előbb-utóbb minden győzedelmeskedik. Köszönöm neked, Están barátom! — s őszinte szeretettel megölelték egymást.

— Nekem semmit se köszönj, Ágisz barátom! Győzelmünket egyedül szüleimnek köszönhetjük. Édesanyám arra tanított, hogy a rosszat is jóval fizessem. Édesapám pedig a vérembe oltotta, hogy az igazságért, ha kell, még az életemet is feláldozzam! Hanem most minden gondunk az Aranykirály két leánya legyen! Vajjon hol vannak ők? Mi lett belőlük? Őket is meg kell mentenünk, ha ugyan már nem késő.

— Úgy van! — helyeselte Ágisz. — Mentjük meg őket, ha lehet.

S elindultak a kékszíni vár felé. De mivel a vár még nagyon messze volt, a sok izgalomtól pedig Están és Ágisz fáradtának érezték magukat, letelepedtek egy sötétkék pálmafa árnyékába. Ott tőprenkedtek, hogy vajjon mitévők legyenek? Senkit sem láttak, senkivel sem találkoztak. A vidék egészen kihalt volt.

Nemsokára a fa ágai közül megszólal egy erős csengő hang:

— Ismersz-e, Ágisz?

— Felséges tündér! — kiáltott fel Ágisz megrendülten. — Nem látlak ugyan, de meg-

ismerem hangodat. Akarsz tőlem valamit? Kívánságod parancs!

— Tehát megismertél! Én varázsoltalak át gonosz lóvá, hogy testi-lelki szenvedéseid közben megjavulj! Én követeltem meg, hogy a Kékóriást és a Zöldóriást elpusztítsátok. Mert minden kegyetlen zsarnoknak, minden vérengző erőszaknak pusztulnia kell, hogy a világon a béke nyugalma és a szeretet uralma létesüljön. Támásszátok fel a Kék vár halottait. Itt van az élet varázsvesszeje! — s e szóra Están és Ágisz lábai elé egy-egy aranyvessző hullott le a magasból.

A tündér tovább folytatta beszédét: E bűvös pálcikákkal érintsetek meg a halottak szíve helyét, s menten dobogni fog az új szív.

— De hát hol vannak a halottak? — kérdezte Ágisz. — A kegyetlen óriások nem falták fel zsákmányaikat?

— Nem! Nem! — válaszolta a tündér élénken. — Nekik csak az emberek szíve kellett. Az áldozatoknak csak a szívet tépték ki, aztán a megölteket egymás mellé helyezték sorjába. Ott fekszenek valamennyien a kék vár legnagyobb termének márvány padlóján.

— Nagyhatalmú Tündéraszony! — szólalt meg most Están is. — Még csak azt szeretnők tudni, hogy vajjon az Aranykirály két leányát a halottak közt kell keresnünk?

— Ők még élnek a vártoronyba zárva! — felelte a tündér. — Életüket annak köszönhetik, hogy mind a ketten gyönyörűen tudnak énekelni. Bájos hangjuk még a két vérengző óriásra is varázserőt gyakorolt. A két óriás a dal szépségének hatása alatt napról-napra halasztgatták a két leány megölését. Ti éppen az utolsó pillanatban érkeztetek ide megmentésükre, mert Dalila és Enőke egy hét óta, amióta itt vannak, a sok búsulástól annyira elgyengültek, hogy ma már nem tudtak volna énekelni, s kínos, fájdalmas haláluk ma úgyis bekövetkezett volna. Őket is érintsetek meg az Élet vesszőjével, hogy régi erejük és vidám dalos kedvük újra visszatérjen.

Mindent úgy csináltak, amint azt a tündér parancsolta.

A vár óriási kék termében több ezer halott feküdt egymás mellett. Mindegyik mellén tátongott a nagy fekete seb.

Ágisz és Están keményen dolgoztak, amíg valamennyinek dobogó szívet tudtak varázsolni. Amint az Élet vesszője érintette a halottakat, tátongó sebük beheggedt, vérkeringésük megindult s az életnek egészséges rózsapírja öntötte el arcukat. De azért megdermedve aludtak tovább egészen mozdulatlanul.

(Folytatjuk.)

Mese a fehér gémről.

Koreai legenda. Iria: Nabukaua.

Sok évvel ezelőtt, Eizsu falucskában lakott egy szegény ember, akit Ri Zasuknak hívtak. Elkülönülve velt a zajos világtól, mert ő már nagyon öreg volt. Örömmel szemlélte maga körül a természetet. Különösen szerette szépítgetni kertecskéjét. Háza előtt tavaeskát ásott, körülültette fűzfákkal és halcskákat telepített bele. A halak megnöttek és így az öreg mindenkor tudott friss halat fogni, amikor akart.

Egyik napon egy fehér gém szállott el a tó fölött, s úgy látszik megszerette a csöndes, világ zajától távoleső kis helyet, mert fészket rakott az egyik fűzfára. A fészkekből utóbb kis pelyhes fiókák kezdtek kifelé nyujtogatni a nyakukat. Bizony táplálni kellett őket. Az anyamadár gyakran hagyta egyedül a kis fiókákat, míg ő élelemért járt.

Egy alkalommal ismét eltávozott az anyamadár. S im egy ördögi nagy kigyó kezdett feltekeredni a fára, amelynek ágai közt a kisesi fiókák mit sem sejtve, játszadoztak. De észrevette az öreg Zasu a fiókák veszedelmét, hirtelen kikapta kardját a derékövéből és a kigyó után dobta. Zasu csak azt látta, hogy a kigyó alábukott a vízbe — többé nem mutatkozott.

Aztán mult az idő és jött a szép nyár. A fák zöld lombruhába öltözködtek. Hasonlóan a fűzfák is a tóparton. Zasuk kedve jött egy kis halvaesőre. Vízbe merítette hát a horgát, hogy halat fogjon. Nemsokára kiemelt egy nagy angolnát. Nagy örömmel sietett a konyhába. Mikor felvágta, csodálkozva ismert rá a kigyó után dobott kard pengéjére, amely az angolna hasában volt. Csodálatraméltónak találta az esetet, de nem tulajdonított neki semmi jelentőséget, és az angolnát azért csak elfogyasztotta. Az étel után gyomra fájni és dagadni kezdett.

Mindenféle orvosságot megpróbált, de egyik sem használt semmit. Napról napra rosszabbul lett. Az öreg Ri Zasu gondolta és mondta is:

— A kigyó lelke, amelyet megöltem, jött el bosszút állani rajtam. Úgy látszik, meg kell halnom. Búsult, búsult az öreg és várta a halála óráját.

Azon a napon nagyon meleg volt, úgy, hogy az emberek mind a fák árnyékát keresték. Ri Zisu is ott bolyongott a tóparton a fűzfák alatt. Nagyon rosszul volt.

— Űt a végórá! — sóhajtott.

Épp, hogy egy fa alá vonszolta magát, ott összeesett, elájult.

Akkor egy fehér gém, amely a fák ágai közül figyelte az öreg Ri vergődését, leszállott mellé és hosszú csőrével kezdte szúrkálni, döfködni Ri Zasu hasát. Egyszer csak mi történik? A gém egy hosszú kigyót húzott ki a szegény nagybeteg emberből, aztán egy másikat, harmadikat — és ki tudja még hányat! Az volt a szegény öreg Ri-nek a baja, hogy elszaporodtak benne a kigyók.

Az ördögi kigyó angolnára változott át, hogy Zasu rá ne ismerjen és nyugodtan fogyassza el a vacsorát. De, amint megette az angolnát, az sok-sok apró kigyóvá vált benne. Így akarta kínos, hosszú szenvedéssel megölni Zasut. De lám, jótett helyébe jót várj: a fehér gém, amelynek az életét mentette meg az öreg ember, meghálálta a jóságát — visszaadta az életmentést.

*
„Egy kis bogár is lehet hálás“ — mondja a koreai közmondás.

„Jótett helyébe jót várj“ — mondjuk mi magyarok és ez a közmondás is cimborák, nekünk még külön is jelmondatunk.

Fordította: F. László Marcella.

Katicabogár.

Isten bogárkája, kis Katicabogár
Piros-pettyes ruhát vesz, ha eljő a nyár.
Röpköd ide-oda, a kerten is tul száll,
Ahol a munkás nép most kinn arat, kaszál.

Kis Katicabogár, irigyellek téged,
Lám csak, milyen könnyű a te mesterséged.
Gondolsz egyet s hipp-hopp, szárnyad már is
[lebben,

Ahogy te élsz, annál ki sem élhet szebben.

L. M.

A tücsök és a hangya.

A tücsök az egész nyarat énekléssel töltötte. Amikor megérkezett a tél, nagyon éhes lett szegényke és a hangyához fordult enni-valót kérni. De a hangya megkérdezte tőle. „Mivel töltötted el a nyarat?“ A kis tücsök pedig így felelt: „Énekeltem egész nap, muzsikáltam.“ — „Énekelteél és muzsikáltál? Nős jól van, most pedig táncoljál, étlen-szomjan. Tanuld meg barátom, aki nem vet, nem arat. Te nem gyűjtöttél a jó napokon a rossz szűk napokra, nem voltál gondos, elővigyázó. Most csak éhezéél, én meg az én szorgalmam gyümölcsét élvezem.“
Adél néni.

Annyalánya.

— Mese a kicsinyeknek. —

Volt egyszer egy nagyfülű óriás. Ha valaki ezer mérföldnyire elprüsszentette magát, már meghallotta. Volt neki egy társa is, akinek óriási hosszú karjai voltak.

Egyszer egy kisfiú vidáman játszadozott a labdájával s örömeben fölkiáltott:

— Be szép labdám van!

Nyomban meghallotta ezt a nagyfülű óriás s elküldötte a társát, akinek óriási hosszú karjai voltak. Az oda állott a fiúcska elé:

— Engedj játszani!

A fiúcska odadobta a labdáját s várta, hogy az óriás visszdobja. De az fogta magát, elhajította a labdát száz mérföldre s elszaladt.

A fiúcska sirt egy darabig, de azután elfelejtkezett a labdájáról. Elment hintázní.

Egy kis leányka játszott a babájával. Babusgatta, altatgatta, énekelt neki.

Meghallja ezt a nagyfülű óriás s odainti a társát, akinek óriási hosszú karjai voltak:

— Eredj azonnal s törd össze azt a babát!

Az óriás odaállott a leányka elé s dicsérni kezdte a babáját:

— Olyan szép, mint a királykisasszony!

Bezzeg örült a kis leányka! Nyomban odaadta a babáját az óriásnak, hogy nézze meg közelebbről. No hiszen odaadhatta! Az fogta magát s eldobta a babát ezer mérföldre.

A leányka sirdogált egy darabig, de azután elfelejtkezett a babájáról s elment eprészni.

S hát Annyalánya éppen akkor csókolta meg az édesanyját.

— Eredj azonnal! — kiáltotta a nagyfülű óriás a társának, akinek óriási hosszú karjai

voltak, — eredj azonnal s úgy ügyelj, hogy ne lássa meg többé Annyalánya az édesanyját.

Odamegy az óriás Annyalányához s megszólítja:

— Gyere velem, Annyalánya!

— Hova akarsz vezetni?

— Nagy hegyen túl, ereszkedő völgybe, sétáló patak partjára, ahol az okos kis virágok napestig vígan játszadoznak s téged várnak.

— Elmegeyek! — repesett a kis leány örömeben s engedte, hogy az óriás elvezesse nagy hegyen túl, ereszkedő völgybe, sétáló patak partjára, ahol az okos virágok napestig vígan játszanak s őt várják.

Hanem amikor megérkezett oda s játszott az okos kis virágokkal, csak sírni kezdett.

A virágok megkérdezték:

— Miért sírsz, Annyalánya?

— Édesapám, édesanyám, — zokogta Annyalánya és nem tudott egyebet mondani.

— Éhes vagy, Annyalánya?

— Jaj, nem az én anyám ad nekem enni!

— Fázol, Annyalánya?

— Jaj, nem az én apám ad reám ruhát!

— Álmos vagy, Annyalánya?

— Jaj, nem ők fektetnek le, fakargatnak be s csókolnak álmat a szememre!

Erre az okos kis virágok beleültették Annyalányát egy kis csónakba s a patakot megkérték, hogy vigye őt egészen hazáig. Mire besötétedett, már otthon is voltak.

Volt-e valaki boldogabb akkor Annyalányánál?

Balázs Ferenc.

A papagály és a tengelic.

Egy öreg asszonymnak volt két madara, egy zöld papagály és egy tengelic. Ez a két madár volt neki minden szórakozása, gyönyörűsége és sokat foglalkozott velük.

A tengelic szépen énekelt, s ezzel gyönyörködtette gazdáját. A zöld papagály pedig nem tud énekelni, de az emberi hangokat tudja utánozni. Meg is tanította az öreg asszony sok szó kimondására és boldog volt, ha a papagály ezt kiáltotta:

— Kávét kérek, nagymama!

Amikor ketten voltak a madarak a szobában, együtt sokszor beszélgettek. Egyszer így szólt a papagály a tengelichez:

— Igazán hálátlan vagy te kis tengelic! Gazdánk folyton minket gondoz, etet, tisztogat,

amikor ideje engedi. Én igyekszem is ezt viszonzni és ismétlem gazdám szavait, hogy ezzel örömet szerezzek neki. De te egy szavát sem kísérel meg utánozni, nem szép tőled ez a hálátlanság.

— Nem vagyok hálátlan, — válaszolta a tengelic, — de még sem szólok egy emberi szót se. Nem is tudnék, de nem is akarok más nyelven szólni. Nekem az Isten ezt a hangot adta. Mint tengelic igyekszem szépen énekelni és szép énekemmel gazdámnak örömet szerzek. Ha tudok szépen énekelni, miért utánozzak más?

Csak a tehetségtelen megy mások után. Aki szépet tud alkotni, az nem a más tudományát fitogtatja, hanem saját műveivel gyönyörködtet.

Dr. Dienes Jenő.

Falusi háztáj

Zichert Antal IV. g. o. t.
Odorheiu
linóleummetszete.

A nagyvásárban.

— Valóban megtörtént vásári képek, kis mese keretébe foglalva. —

Endre és Béla nagy örömmel készülődtek; szinte pillanatok alatt mosakodtak, fésülködtek és kapkodták fel ruháikat, cipőiket. A boszorkányos gyorsaságnak nagy oka volt; apjuk megígérte, hogy elviszi őket a nagyvásárba. Anyjuk a gőzerővel történő készülődés láttán mosolyogva jegyezte meg:

— Hej lurkók, bezzeg nem igyekeztek így, ha valamilyen dologra segítségül hívlak, de még az iskolába sem készültök el ilyen hamar!

— Oh mama, hiszen azok olyan megszokott, mindennapi dolgok! — felelt Béla s kedveskedve megesókolta anyját.

— De nagyvásárba menni, komédiákat nézni, körhintára ülni, bizony ritka mulatság, azért sietünk olyan nagyon! — válaszolt Endre is örömtől ragyogó arccal.

Már kész is voltak, s mint két türelmetlen csikó előre futottak a kapuba, hogy ott várják be atyjukat. Repülni szerettek volna, hogy mielőbb gyönyörködhessenek a tarka, zszibongó sokaságban, a nagyvásár sok-sok látnivalójában. Végre megjelent az apjuk és elindultak nagy vidáman. A Kálvária utcáról a Sztaroveszki utcára értek, aztán átlépdeltek a Nagy-hídon, meg a Széna utcán és már ott is voltak a vásárban. Villamos csezengetés, autó berregés, szirénák bűgása, kocsik zörgése, közeli kiabálás és távoli zümmögés hullámzott a Nagy-Piactér fölött.

— Édesapám, mit veszünk anyánkknak? — kérdezte Endre, csillogó szemmel nézve a tarka sokadalmat.

— Mit veszünk? — kiáltott rá Béla. — Hát debreceni mézest meg tordai pogácsát, meg, meg... még...

— Na meg mit? ... Ugye te sem tudod, hiába kiabáltál olyan nagyon! — torkolta le Endre.

— Veszekedni jöttetek a nagyvásárba? — szólt rájuk az apa.

A két fiú elhallgatott.

... És tovább ballagtak apjuk mellett. Felépdeltek a töltésre, hogy a piaci bazárokbán vásárfiát vegyenek. Fölöttük szeliden hajlångtak az akácok; közöttük fűsiketítő láрма esapongott össze-vissza; mindenki a portékáját kínálta s igyekeztek egymás hangját túlharogni s a vevőközönség dobhártyáját megrepesztetni.

Óriási tömegek hullámzottak le- s fel s az egyik áradat magával ragadta a két fiút, meg az apját s bizony nagyon kellett vigyázniok, hogy el ne szakadjanak, el ne tévedjenek egymástól.

Béla vágyó pillantást vetett a komédiák felé, de nem szólt semmit. A gyümölcsösök előtt még megálltak, mert a szép új kosarat, amit anyjuknak vásárfiába veettek, tele akarták rakni almával, meg szőlővel. Endre apjával együtt válogatta a szép kaeagó, piros almákat s azok fölé helyezték a kosárban a gyönyörűen mosolygó szőlőfürtöket. Béla pár lépéssel hátra maradt, hogy egy papagályos ember működésében gyönyörködjön. Ragyogó szemmel bámulta a horgas esőrű bóbítás madarat, mikor egy

hozzá hasonló korú fiú suhant el mellette nagy hirtelen, s oly nagy igyekezettel, hogy majd elsodorta Bélát. A fiú megbotránkozva nézett körül, mert a csomagjai közül méhánny a földre pottyant s a léggömb is egészen biztosan elszállt volna, ha az újjára nincs kötve. A fiút már nem látta, mert eltűnt a tömegben. Béla lehajolt, felkapkodta kis csomagjait s épen indulni akart atyjához, — aki pár lépésnyire Endrével szőlőt vásárolt, — mikor egy súlyos kéz nehezedett a vállára és egy dúrva, rekedt hang kiabálni kezdett:

— Itt a tolvaj! — Rendőr ide, ide, megfogtam! . . .

Béla megrettenve nézett a hatalmas emberre, aki a vállát szorongatta. Már látta a közelgő rendőr sapkáját, meg a körjük csoportosuló kíváncsiakat, akik pillanat múlva biztosan elvágják az atyjához vezető utat. A dúrva hangú ember most mind a két kezével integetett a rendőr felé s a megrémült Béla felhasználta a kínálkozó alkalmat és atyjához futott. Az ember utána kapott, de csak a léggömb zsinégjét ragadta meg, amely el is szakadt s az elszabadult gömb az őszi napfényben, a vásárosok feje felett röpült tova. Béla apjához húzódott és remegve dadogta: Édesapám bán-bántani akar-nak!

Akkor már a hátamögött mennydörgött a férfi dúrva erős hangja.

— Itt van ni, itt van! Rendőr, gyorsan, mert megint elszökik! — és meg akarta ragadni a húzódozó, remegő fiút.

— Mit akar a fiamtól? — kiáltott rá erélyesen az apa.

— Lopott! . . .

— Mit lopott? . . .

— Tőlem egy tekeres becsomagolt szalagot, de a többi holmi is lopott, ami nála van!

— Hogy meri azt mondani? — szólt rá haragosan az apa.

Már a rendőr is oda érkezett és a kíváncsiakból sűrű gyűrű vette körül őket. Az apa elszedte a Béla csomagjait és egyenkint megszakította a papírt s a csomagolás mögül különböző mézeskalácsok, füttyölők és apró játékszerek kandikáltak elő. Endre is izgatottan nézte a jelenetet, attól félt, hátha a tolvaj Béla csomagjai közé csempészte a lopott szalagot s most a kíváncsiakkal együtt szemléli az eredményt. De szalag egy csomagból sem tűnt elő.

— Mit lopott hát a fiú? — kérdezte az apa haragos arccal.

— De én láttam, mikor ellopta! — felelt az ember megzavarodva . . .

— Hol a léggömb? — kérdezte Endre.

— Ez a bácsi elszakította a spárgáját és elrepült!

Haragos vitatkozás támadt, amelybe a rendőr is belekiabált, de még a nézőközönség is. Többen bizonyították, hogy a fiúnak tényleg igaza van; az az ember szakította el a léggömbjét, hát fizesse is meg a kárt és máskor jobban nézze meg a tolvajt, ha meg akarja fogni. Az embernek meg is kellett fizetni a léggömb árát s a kíváncsiak gyűrűje nagyot mulatott az eseten, aztán tovább vonultak újabb látnivalót keresni. Endre és Béla is megindult apjával hazafelé s most már Béla is megkönnyebülten gondolt arra, hogy nemsoká hátuk mögött hagyják a nagyvásárt. A komédiák felől hangos kurjongatás halszott, de a két fiú még a fejét sem fordította vissza. Végre kijutottak a vásáros népek közül. A Széna utcán is áthaladtak s a nagy forgalom már mögöttük nyüzsgött. Béla lehajtott fejjel ballagott át a hídon s úgy tetszett neki, hogy a csevegő habok azt susogják felé: „Kellett ez neked? . . . Kellett ez neked? . . .

Szóvalan lépdeltek hazafelé. Az Endre léggömbje vidáman esapongott össze-vissza a feje felett. Béla rá-rá pislantott a lebegő-tengő gömbre, mert bizony ő büntetésből nem kapott másikat, amiért elmaradt apja mellől.

Mikor haza értek az anya nagy örömmel nyitott ajtót és mosolyogva kérdezte:

— Na, hogy mulattatok? . . . Hoztatok e nekem is vásárfiát? . . .

Elmondták neki a láttatkat, meg a Béla kalandját. Az anya fejesóválva nézte piruló fiát.

— Hát mit bámultál olyan nagyon, hogy elmaradtál édesapádtól? — kérdezte tőle.

— Egy bóbítás papagályt néztem, olyan ügyesen húzgálta ki a cédulákat!

— Ót meg majdnem tolvaj helyett húzgálták ki a tömegből! — szólt nevetve Endre.

— Látjátok, látjátok! — intette őket az anya — mégis jobb, ha megszokott mindennapi dolgokban van részünk, mintha a ritka, pompás mulatságok, ritka, de nagy bajokat zúdítanak ránk . . . Nem igaz? . . .

— Bizony igaz mama! — felelt Endre, Béla helyett is és attól fogva nagy örömmel és igyekezettel végezték a megszokott, mindennapi dolgokat is, mert belátták, hogy az fontosabb, mint a mulatság. A nagyvásárba meg nem igyekeztek többé olyan gözerövel, mert sohasem feledték el azt a dúrva embert, aki tolvaj helyett Bélát csípte nyakon.

Bodnár Irma.

Gesztenyefa.

Kis barátom, tudod-e, hogy mi történt a héten?
 Ha jó leszel s ide figyelsz, elmesélem szépen.
 Gyönyörű szép arany napfény ragyogott az égen,
 Daloltak a virágok, a kertben és a réten.
 Gyöngyvirágok csilingeltek, mint egy szép mesében,
 Tulipánok furulyája szintén szólt oly szépen.
 „Látod — mondom kis Jóskának — ilyen nap kell nékem,
 Gesztenyefát ültetünk majd a kertünk végében.
 Minden nóta, mi most hallik, benne lesz a fában,
 Lombjuk közt majd ez furulyál s dalol virágjában.“
 Örömmel fogtuk az ásót s gödröt ástunk véle,
 Olyan szépen csengett, mikor köbe ért az éle.
 Elültettük a kis fácskát, még meg is locsoltuk,
 Olyan szép volt, hogy mi ketten majdnem megcsókoltuk.
 Ránkborult a tavaszi éj, a virágok dala
 Úgy szólt, mintha angyal-ének az égből hangzana.
 Hallja Jóska ezt álmában s mosolyog a szája,
 Mert azt látja, hogy szép nagyra nőtt gesztenyefája.
 Ezüstből van vastag törzse, aranyból az ága,
 Smaragdból van sok levele s gyémántból virága.
 Gyémánt-csillag minden virág, kis ház minden kehely,
 Pici angyal lakik mindben, fehér, mint hópehely.
 Lombsátoron belül van a tündérek világa,
 Ságár minden tündér haja, csengős a kis lába.
 Leveleken a kis törpék, szájukban furulya,
 Táncolnak a szép tündérek, szól a heje-huja.
 Csengő csendül, ének zendül a sok angyal-szájon
 Olyan ez az egész, mint egy csodás színes álom.

NITS ISTVÁN J.

Marciék siralmas esete.

Még alig olvadt el a hó, amikor Marci, a falubeli kis cimborák példáját követve, ráadta fejét a kertészkedésre. Már ha kertészkedésnek lehetne nevezni a Marci faültetési szándékát.

A szándék meg volt, csak a fa hiányzott. Hogy is ültessen fát a Marci, ha nincs neki. Lám a többiek mind kaptak fát a faiskolából, hát van nekik. Csak éppen Marci, meg egy pár iskolakerülő társa maradtak ki az ajándékfa osztásból.

No, de ha Marcinak nem volt elég okossága, volt Csiperke Palinak.

— Termett az erdő elég vad fát, hozzunk onnan! Megmutatjuk, hogy azért is ültetünk!

— Igaz, úgy van, jól mondd! — zágták kórusban Marci és Bódorgó Bandi, a harmadik jó pipa.

Nem sokat teketóriáztak. Egy-kettőre kint termettek az erdőn. Felszerelték magukat tövágó csákánnyal, lapáttal és ásóval.

Javában döngetnek, ásnak, ropogtatják a gyökereket, kínozzák szegény fát, amikor megszólal az erdőpásztor sípja.

Tapasztalt, ügyes ember volt Péter bácsi, sokszor megrázta a madárrablók üstökét. Úgy féltek tőle, mint a tűztől.

Bódorgó egy gyökeret készült elszakítani, Marci a fát húzta le éppen, Cseperke a törzsnek feküdt neki. Amint ez a sípot hallja, abban a szempillantásban elengedi a fát, Marci hatalmas ívben repül a tövises bozótba, ahová a visszapattanó fa ereje dobja, Bandit meg egy visszaesattanó ág vágja orron... Pali, amint a társát hallja jajveszékelné, mint a főbűnös rohanni kezd a vágásúton. Szerencsétlenségére éppen az erdőkerülő karjaiba...

Péter bácsinak könnyü dolga volt ezek után. Palival egy-kettőre végzett, Bandit is hamarosan kézrekerítette, Marci meg éppen hogy reá volt szorulva...

Az irgalmas szívű Péter bá' kiszabadította ugyan a csapdából, de az élőfa rongálás jutalmát illőképpen kiadta Marcinak.

Simon Sándor.

Üdvözlét Satumare-ról.

Pontelly Ibi II. el. o. t. Satumare, szeretettel üdvözlét az összes cimborákat.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Kirándulás egy kis cimborához.

Egy héttel ezelőtt a rendes kis cimborák összejövételén Marcella néni így fogadott minket: — Gyerekek, ha jók lesztek, kimegyünk egy kedves kis cimboránkhöz látogatóba.

Az a kis cimborá Szabó Mártuska, aki már rég várt minket. No, ennek nagyon megörültünk, most legalább megláthatjuk, hogy keréskedett.

Június 13-án délután $\frac{1}{2}$ órakor indulunk. Előzőleg már várt reánk Mártuska — Marcella néni és Adél néni. Igaz, hogy kevesen voltunk, de azért vidáman vágunk neki a hosszú útnak, úgy, hogy $\frac{1}{2}$ órára kiértünk a Lukács utcába, ahol a Mártuskáék háza és kertje van. Otthon a Nagymamája, az édes szülei és a kicsi húga vártak minket szeretettel — a lakásban alig vetettük le a felöltőnket, már rohantunk le a kertbe, ahol a gyönyörű rózsabokrok közt hancurozva, kacagva, igazán egy gyönyörű délutánt töltöttünk el, volt ott hinta kettő is, hintáztunk, játszottunk, kedvünkre ehettünk egrest, ribizlit, szabadok voltunk egy kis pajtásunknál ott kinn a kertben — és nem is felejtjük el neki azt, hogy ezt a kedves délutánt nekünk ajándékozta. 7 órakor mindenki a magával vitt elemőzsiából meguzsonnázott, aztán

fájó szívvel bár, de szép csendben és rendben haza jöttünk. Még csak annyit, hogy az a kis társaság a következő cimborákból állott: Bálint Gizella, Tauffer Ágnes, Ulbricht Hildegárd, Kohn Vera, Klein Aranka, Rosenberg Sári, Mártonffy Lacika, és e sorok írója.

Mártonffy Éva.

A pünkösdi találós képek meséje.

I. kép. A kisleányt elküldték tejért egy házhoz, ahol sok tehén volt. Mikor hazafelé ment, nem vette észre, hogy a tejes fazeka lyukas és a tej lassan kicsepegelt s egy éhes kutya felnyalta.

II. kép. Hazaért a leányka és ki akarja tölteni a tejes lábasba a tejet és csodálkozik nagyon, hogy hová lett a tej, amit ő megvásárolt?

III. kép. Fordítja ide-oda és akkor látja, hogy a tejes fazék alján egy nagy lyuk van. De bizony így jár mindenki, aki nem nézi meg a fazekát, mielőtt tejet önt bele. Kárba azonban mégsem ment, mert egy éhes kutya felnyalta.

Beküldte: Kiss Sándor II. g. o. t., Braşov.

A kép.

A táskán van egy kép,
A kisleány rajta szép,
Egy kis fiú beszél neki,
De a kisleány nem szereti.

Írta: Adler Éva, Cluj.

Kallós Zoltán III. el. o. t. versét én így írom le helyesen:

CIRMOS CICA.

Cirmos eica, jól vigyázzál, Mosdjál meg és ne játszdjál. A eica szót fogad nekem, mindennap megmosdik szépen.

Megmossa a kicsiny lábát, azután az arccskáját. Azután megy egerészni, s ha jól lakott, heverészni.

Lefekszik, szépen dorombol, gazdájára nem is gondol. Ébredj eicus ne légy lusta, leány a tejecskét hozta.

Szabó Péter II. g. o. t. Arad.

Kallós Zoltán versében a következő helyesírási hibákat találtam: vigyázál helyett vigyázzál-t kell írni, mosgyál = helyesen mosdjál, jácogyál = játszdjál, szot helyett = szót, minden nap = mindennap, meg mosdik = megmosdik, mosa = mossa, Le fekszik = lefekszik, nemis = nem is.

Kardos Lili V. el. o. t., Braşov.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő.

Első lecke. — Unua leciono.

A a B b C c Ĉ ĉ D d E e F f G g Ĝ ĝ
H h Ĥ ĥ I i J j Ĵ ĵ K k L l M m N n
O o P p R r S s Ŝ ŝ T t U u Ŭ ŭ V v
Z z

A kiejtés. — La prononco.

Az esperantó betűket úgy ejtjük ki, mint a magyarban, kivéve a következőket:

a = á — amiko (olvasd: ámikó = barát.)

e = é — celo (olv.: céló = cél.)

s = sz = societo (olv.: szociétó = társaság, egyesület.)

ĉ = cs = ĉokolado (olv. csokoládó = csokoládé)

ĝ = dzs = ĝojo („ dzsójó = öröm)

ĵ = zs = ĵuro („ zsuró = eskü)

ŝ = s = ŝako („ sákó = sakk)

ŭ = u = Eŭropo („ Europó = Európa)

ĥ = ch = ĥoro („ khoró, chóró = kórus, énekkar)

Az ŭ betű nem magánhangzó, hanem fél mássalhangzó. Csak az a és e betűk után használatos, pl: Aŭstralio, Eŭropo.

Jól jegyezzétek meg kis cimborák! Az eszperantó e magánhangzót valamivel kevésbé hangsúlyozzuk, mint a magyar é magánhangzót, kivéve mikor szókezdésnek használjuk, (Pl. Esperanto = Eszperantó, Europo = Európó.)
Míg ezekben a szavakban: celo = cél, lédo = bőr, a kiejtés: céló, lédó.

Mássalhangzók. — Konsonantoj.

A mássalhangzók, mikor csak magukban ejtjük ki őket, így hangzanak:

bo co ĉo do fo go ĝo ho ĥo jo ĵo
ko lo mo no po ro so ŝo to vo zo

Hangsúly. — Akcento.

Hangsúlyosnak nevezzük azon szótagot, amelyet erősebben ejtünk ki, mint a szó többi részeit. Kivételesen nélkül mindig az utolsó előtti szótagot hangsúlyozzuk, Pl. hundo = kutya, patrino = anya, malamiko = ellenség. De vigyázzatok az ilyen szavakra:

Eŭropo, aplaŭdo, (taps) hangsúly; Eŭropo, aplaŭdo.

Gyakorlat. — Ekzerco.

(Csak ebben a kis olvasási és fordítási gyakorlatban jelöljük vastag betűkkel a hangsúlyos szótagokat.)

Kio? Pasero. Kio estas tio?

Tio estas pasero. Kio estas

la pasero? La pasero estas

birdo.

Kio? Gufo. Kio estas tio?

Tio estas gufo. Kio estas la gufo?

Ankau la gufo estas birdo.

Kio? Hundo. Kio estas tio? Tio estas hundo. Kio estas la hundo? La hundo estas besto.

Szavak. — Vortoj.

Kio = mi, micsoda; pasero = veréb; estas = van; la = a, az (névelő); birdo = madár; gufo = fülesbagoly; ankau = is, szintén; hundo = kutya; besto = állat; tio = az.

Kik fogjanak az eszperantó tanuláshoz?

Minthogy olvasótáborunkban vannak még egész kicsi olvasók is, I—II. elemisták, akiknek igen nehezen menne az eszperantó tanulás, ezért egyelőre a gimnázista cimboráink részére gondoljuk megnyitni ezt a rovatot. De bárki is, akinek kedve van, tanulgathat eszperantóul a kisebbek közül is. Az a fontos, hogy ha valaki hozzáfog, abba ne hagyja, mert különben kár lenne elvesztegetni vele az idejét. Ha kérdeznivalótok van az eszperantóra vonatkozólag, írjátok leveletekben külön papírra, mi Kormos Jenő bácsinak el fogjuk küldeni, ő majd válaszol rá.

Humor.

A híres vadász.

Hazajön a vadász a nagy vadászatról. Felesége kérdi tőle:

— Hány nyulat lőttél?

— Egyet sem. De alaposan megijesztettem őket, — válaszol a férj.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Solyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Kárpáti Egon II. g. o. tan.

1	2	3	4	5	6
	7		8		
9	10		11		12
13		14	15		16
17				18	
19		20		21	22
23	24		25	26	
	27		28		
29					

Vízszintes sorok: 1. Két magyar folyó. 7. Két egymást követő mássalhangzó. 8. Sir. 9. Nem kicsi. 11. Csordultig. 13. Ugyanaz, mint 7 vízszintes. 14. Menyasszony. 16. Igekötő. 17. K-val leány-név. 18. Kutya. 19. Libahang. 20. Nem itt. 22. Betű, fonetikus. 23. Vissza: fákon van. 25. Év. 27. Gyümölcs magánhangzói. 28. Felügyelő. 29. Tojáséltet.

Függőleges sorok: 1. Két európai nép. 2. NMG. 3. Akit nagyon szeretünk. 4. Könyvek címlapján olvasható. 5. T-vel ige, harmadik személyben. 6. Ormányos állat (névelővel). 10. Férfinév. 12. A madár a levegőben. 15. Virágos mező. 20. Vissza: híres japán tábornok volt. 21. Vissza: számtani fogalom. 24. K-val, az első testvérgyilkos. 26. Kárt csinál.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1 és 29. Függőleges: 1, 6, 10 és 12.

Megfejtési határidő: 1936. július 25. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A 15-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Vízszintes: 1. Központ, 16. Izzó lámpa. 26. Kristóf. Függőleges: 3. Pósa Lajos. 6. Bariton és 8. Kalapos.

A 16-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Pótlórejtvény: Herczeg Ferenc. 2. Szélmalomrejtvény: Nem mind arany, ami fénylik. 3. Szórejtvény: Csenedlet.

Megfejtést küldtek be: Zoltán Sanyika, Szabó Erzsike, Bálint István és Károly, Peltán István, Dénes Zoltán, Sári és Magda, Pozsár Piroška, Ince Lajos, Bálint Gizella, Bogdán Rajcs Zolt, Damó Sárka, Kvaesky Lajos, Simon Jolánka, Enyedi György, Milka Margit és Mária, Engländer Márta és Gyurka, Turóczy Jenőke, Kárpáti Egon, Gross Olga, Elza és Évi, Balogh Kató, Éva és Ildikó, Bőjthe Laci, Dávid Anna, Nyáguly Magda, Antal, Jakab Anna, Bartha Jancsi, Berkessi Judith, Goldstein Kató, Kohn Vera, Vámszer Márta és a Salamon gyerekek.

Könyvjutalmat nyertek: Szabó Erzsike, Bogdán Rajcs Zolt, Kvaesky Lajos, Engländer Márta és Gyurka, Nyáguly Magda és a Salamon gyerekek.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Ujabbban a következő előfizetések érkeztek be:

Kath. gimn. alsó tag. 200, Kárpáthy Egon 85, Rizler Gyuri 50, Platsintár Erzsé 50, Szász Ilus Chiend 50, Bartha Magda Brasov 85, Vásárhelyi Papp Ilon 150, Mikleas János Brasov 100, Máthé Dionisie Brasov 100, Pethő Sándor Truda 50, Szilágyi István Turda 100, Árkossi Ágnes Mihaiu-Viteazul 62, Fried Géza Carei 200, Bende Kató Uioara 100, Várhol Iván Arad 50, Szentgyörgyi Aladár Mihai-Viteazul 100, Bagita Ludovic 150, Scoala ref. Amati 200, Magyar Tibor Ogra 100, Titkos Kálmán Cean 100, Pálur Stefan Oaia 100, Jancsó Lia és Leó Covasna 200, Dr. Sváby Ferdinand, Orestie 100, Tyma Magda Corund 100, Fehér Jánosné Ploesti 200, Nagy Sándor Turda 200, Ecaterina Kiss Irén 200, Fodor Tivadarné és Mátrai Ilonka Brâncovenesti 200, Pagyi Lajos Simleul-Silv. 150, Tamás István Iara 150, Balogh Éva, Kató és Ildikó Eremieni 183, Jejes Pista Huedin 50, Földes Zoltán Praid 100, Dr. Bölöni Zoltán Zălan 100, ifj. Takács Albert Zălan 200, Kugler Józsika Săcueni 250, Ref. el. isk. Săcueni 150, Hirsch Éva Odorheiu László József A.-Iulia 267, Keresztes Endre Alba-Iulia 200, Török Ferenc Alba-Iulia 200, Pálffy Erzsébet Iernut 100, Szabó András Iernut 100, Harmath Mária Aind 100, Iosif Istvánffy Oradea 242, Pataky Zoltán Oradea 100, Sofia Szirmai Oradea 200, Oficiul Parochial Reformát Timisoara 100, Gheorghie Ilie Timisoara 100, Gyarmath Piroška 100, Nagy Iluska és Dorni I. G. Duca 50, Molnár László Baia-Mare 100, Janowszky Imre Baia-Mare 400, Magyar Királyi követség Bucuresti 200, Lőrinczy Dénes Bucuresti 100, Veress Katóka Baia-Mare 170, Széll Lacika Bucuresti 200, Teleki József Bucuresti 165, Nimpel Olgi Câmpia-Turzii 200, Fogarassi József Câmnia-Turzii 192, Bartha Ludovic Câmpia-Turzii 217, Fábrián Mózes Câmpia-Turzii 150, Bőjthe Györgyné Câmpia-Turzii 100, Papp Piroška és Rózsika Stănceni 177, Ref. Nőszövetség és Vasárnapi Iskola Ambud 700, Bartha Ricike Tâmasfalău 100, Schmidt Karesi Târgu-Mures 100, Antal Saniolun 250 lej.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj